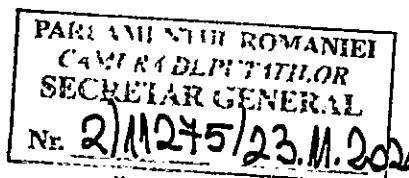

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

Nr. 11015/2021
22. NOV. 2021

**Către: DOMNUL GEORGE IONUȚ DUMITRICĂ,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 17 noiembrie 2021

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2020 privind organizarea și desfășurarea recensământului populației și locuințelor din România (Bp.425/2021, L481/2021);*
2. *Proiectul de Lege pentru modificarea art.27 alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr.43/1997 privind regimul drumurilor (Bp.68/2021, Plx. 239/2021);*
3. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 24/2020, Plx. 248/2020);*
4. *Proiectul de Lege privind acordarea voucherelor culturale pentru elevi (Bp.324/2021, Plx.471/2021);*
5. *Proiectul de Lege privind transmiterea unor bunuri imobile din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate C.F.R. – S.A. în domeniul public al municipiului Brad și al comunelor Șoimuș, Luncoiu de Jos, Vălișoara și Băița (Bp.323/2021, Plx. 536/2021);*
6. *Proiectul de lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 37/2005 privind recunoașterea și funcționarea grupurilor și organizațiilor de producători, pentru comercializarea produselor agricole și silvice (Bp.435/2020, Plx. 645/2020);*
7. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr.169/1997 (Bp. 227/2021, Plx. 472/2021);*
8. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.31/2007 privind reorganizarea și funcționarea Academiei Oamenilor de Știință din România (Bp.214/2021, Plx.490/2021);*
9. *Propunerea legislativă pentru acordarea de despăgubiri pentru pagube cauzate de epizootia de gripă aviară (Bp. 341/2021, Plx.503/2021);*
10. *Proiectul de Lege privind trecerea unor bunuri imobile din domeniul public al statului și din administrarea Administrației Naționale "Apele Române", în domeniul public al unor unități*

administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale sau consiliilor județene ale acestora (Bp. 112/2017, Plx. 241/2017);

11. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 229 din Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (Bp. 48/2021, Plx. 252/2021);

12. Propunerea legislativă pentru completarea O.U.G nr.57/2019 privind Codul administrativ (Plx.344/2021);

13. Propunerea legislativă pentru plafonarea prețurilor la energie electrică și gaze pentru consumatorii casnici (Bp. 413/2021, Plx.526/2021);

14. Proiectul de Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor (Bp.282/2021, Plx.521/2021);

15. Propunerea legislativă pentru modificarea Art. 12, alin. (1) din Legea Farmaciei nr. 266/2008, republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 85 din 02 februarie 2015 (Bp.219/2015, Plx.763/2015);

16. Propunerea legislativă privind stabilirea măsurilor de sprijin a întreprinderilor mici și mijlocii, a căror activitate este afectată de creșterile de prețuri și tarife la energie, gaze și combustibil (Bp.430/2021, Plx. 527/2021).

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 229 din Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*, inițiată de doamnele deputat USR Țoiu Oana Silvia și Murariu Oana împreună cu un grup de parlamentari USR. (Bp. 48/2021, Plx. 252/2021).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea prevederilor art. 229 din *Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a conferi atribuțiile/competențele prevăzute la art. 229 alin. (3¹)¹, (3²)² și (3³)³ instanțelor/secțiilor/completurilor specializate pentru minori și familie.

¹ (3¹), „Până la intrarea în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), măsura plasamentului, a plasamentului în regim de urgență și a supravegherii specializate se stabilesc și se monitorizează potrivit art. 58 - 70 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare”.

² (3²), „Până la intrarea în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), numirea curatorului special care îl asistă sau îl reprezintă pe minor la încheierea actelor de dispoziție sau la dezbaterile procedurii succesorale se face, de îndată, de autoritatea tutelară, la cererea notarului public, în acest din urmă caz nefiind necesară validarea sau confirmarea de către instanță”.

³ (3³), „Dispozițiile alin. (3²) se aplică în mod corespunzător și în cazul numirii curatorului special prevăzut la art. 167 din Codul civil”.

În cuprinsul *Expunerii de motive* se precizează că, urmare a *Deciziei Curții Constituționale nr. 795/2020*⁴, este de datoria legiuitorului să pună în acord cu prevederile Constituției și celelalte texte de lege similare celor declarate neconstituționale, care, dacă ar fi fost criticate în fața Curții Constituționale, ar fi beneficiat de aceeași soartă.

II. Observații

1. Menționăm că potrivit prevederilor art. 61 alin. (2) din *Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „măsura plasamentului se stabilește de către instanța judecătorească, la cererea direcției generale de asistență socială și protecția copilului:

a) în situația copilului prevăzut la art. 56 lit. a), precum și în situația copilului prevăzut la art. 56 lit. c) și d), dacă se impune înlocuirea plasamentului în regim de urgență dispus de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului;

b) în situația copilului prevăzut la art. 56 lit. b) și e), atunci când nu există acordul părinților sau, după caz, al unuia dintre părinți, pentru instituirea acestei măsuri”.

De asemenea, conform prevederilor art. 133 și art. 134 din același act normativ, cauzele prevăzute de *Legea nr. 272/2004* sunt „de competența tribunalului de la domiciliul copilului” și se „soluționează în regim de urgență, cu citarea reprezentantului legal al copilului, a direcției generale de asistență socială și protecția copilului și cu participarea obligatorie a procurorului”.

Totodată, conform prevederilor art. 229 alin. (3) din *Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul Civil, cu modificările și completările ulterioare*, „Până la intrarea în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), măsura plasamentului, a plasamentului în regim de urgență și a supravegherii specializate se stabilesc și se monitorizează potrivit art. 58 - 70 din *Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare*”.

⁴ Referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 229 alin. (3) din *Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul civil* prin s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 229 alin. (3) din *Legea nr. 71/2011*, astfel încât atribuțiile referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia nu mai pot fi îndeplinite de autoritatea tutelară, ci de instanța de judecată.

Astfel, coroborând prevederile mai sus menționate, se constată că instanța este cea care decide cu privire la stabilirea măsurii de protecție specială, iar direcția generală de asistență socială și protecția copilului, în calitate sa de instituție cu atribuții în domeniul protecției copilului, nu are atribuții prevăzute în competența instanței de tutelă prin prevederile *Codului civil*.

Prin urmare, cauzele care privesc stabilirea unei măsuri de protecție specială au fost în competența tribunalului înainte de momentul intrării în vigoare a *Codului Civil* și, în baza prevederilor art. 229 alin. (3)¹ din *Legea nr. 71/2011*, se mențin tot la nivelul acestor instanțe, până la înființarea prin legea privind organizarea judiciară a instanței de tutelă.

Semnalăm că, în situațiile de stabilire a unei măsuri de protecție specială, prevăzută de *Legea nr. 272/2004*, direcția generală de asistență socială și protecția copilului nu exercită atribuții stabilite de reglementările în vigoare ale *Codului Civil*, în competența instanțelor de tutelă, aceste atribuții fiind exercitate în prezent de Tribunal.

Subliniem că, potrivit prevederilor *Codului administrativ*, funcția de ofițer de stare civilă și de autoritate tutelară este îndeplinită de către primarul comunei, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București.

De asemenea, Direcția generală de asistență socială și protecția copilului este instituția publică cu personalitate juridică înființată în subordinea consiliilor județene/consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, care are printre atribuții protecția specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților ori a copilului care nu poate fi lăsat în grija acestora, în vederea protejării intereselor sale.

2. Semnalăm că, prin *Decizia nr. 795/2020*, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 229 alin. (3) din *Legea nr. 71/2011*⁵.

⁵ Ulterior, Avocatul Poporului a sesizat instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 229 alin. (3)² și (3)³ din *Legea nr. 71/2011*, arătând că natura juridică a curatelei speciale a minorului, apropiată de cea a tutelei, necesitatea existenței unui control efectiv din partea unei instanțe judecătorești în privința drepturilor minorului exercitate în cadrul dezbaterii succesore, precum și conferirea de eficiență juridică dispozițiilor art. 150 alin. (3) din *Codul civil* privind validarea de către instanța de tutelă a curatelei speciale reprezintă argumente care fac aplicabile, pentru identitate de rațiune, în cazul dispozițiilor supuse controlului de constituționalitate, considerentele reținute în *Decizia CCR nr. 795/2020*.

Prin decizia amintită, instanța de contencios constituțional a reținut (par. 34 teza finală), în contextul configurării efectelor deciziei sale, că <<[...] până la organizarea prin legea privind organizarea judiciară a instanței de tutelă, atribuțiile speciale ale acesteia referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, sunt îndeplinite de instanțele, secțiile sau, după caz, completurile specializate pentru minori și familie>> - soluția având (poate și din perspectivă de drept intertemporal) caracter temporar⁶.

Precizăm că inițiativa legislativă vizează modificarea întregului art. 229 din *Legea nr. 71/2011*, propunându-și să confere atribuțiile/competențele prevăzute la art. 229 alin. (3), (3¹), (3²) și (3³), instanțelor/secțiilor/completurilor specializate pentru minori și familie, instituindu-se, astfel, tot o soluție legislativă cu caracter temporar (tranzitoriu) [la fel cum acestor instanțe li s-au conferit, între altele, tot cu caracter tranzitoriu (până la reglementarea prin lege a organizării și funcționării instanței de tutelă și familie), atribuțiile la care se face referire la art. 229 alin. (2) din aceeași lege].

Dat fiind că art. 229 din *Legea nr. 71/2011* conține oricum norme tranzitorii, apreciem că acestea nu ar trebui înlocuite tot cu unele tranzitorii (acestea urmând a fi aplicate până la organizarea instanțelor de tutelă și familie), întrucât, pe de o parte, este discutabil dacă instituirea tot a unor dispoziții cu caracter tranzitoriu, fără dublarea acestora de demersuri legislative, administrative și logistice referitoare la organizarea instanței de tutelă și familie, semnifică conformarea cu recenta jurisprudență a instanței noastre de contencios constituțional.

Mai mult, prin *Decizia nr. 795/2021*, Curtea Constituțională a reținut, între altele, următoarele:

27. (...), dat fiind rolul sporit al tutorelui, în cadrul măsurilor de ocrotire a persoanei fizice, atribuit acestuia prin dispozițiile titlului III - Ocrotirea persoanei fizice din Codul civil, legiuitorul a apreciat că este necesar să înlocuiască atribuțiile de control ale autorității tutelare, ca instituție administrativă, subordonată autorității publice locale, cu cele ale unei instanțe specializate, respectiv instanța de tutelă. În egală măsură, dată fiind importanța identificării rapide a unor soluții optime pentru

⁶De altfel, chiar și în lipsa unui asemenea paragraf clarificator, dreptul comun în materie ar fi fost constituit, între altele, probabil tot de art. 229 alin. (2) din *Legea nr. 71/2011*, care conferă competență aceluiași instanțe/secții/completuri, ca și cele la care se referă și *Decizia CCR nr. 795/2020* și propunerea legislativă.

problemele specifice unei persoane pentru care se solicită punerea sub interdicție judecătorească, cu consecința lipsirii acesteia de exercițiul drepturilor civile, legiuitorul a prevăzut în mod expres, în art. 107 alin. (2) din Codul civil, soluționarea cu celeritate a cererilor de competența instanței de tutelă, în acord cu principiul constituțional al dreptului la un proces echitabil, desfășurat într-un termen optim și previzibil.

28. Or, toate aceste aspecte învederate în cele ce precedă nu sunt compatibile cu faptul că situația tranzitorie reglementată de prevederea legală criticată în prezenta cauză subzistă de la data intrării în vigoare a Codului civil, respectiv 1 octombrie 2011, până în prezent. Astfel, lipsa de intervenție a legiuitorului, în sensul reglementării, prin legea privind organizarea judiciară, a organizării și funcționării instanței de tutelă, este de natură să contravină dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, în componenta sa referitoare la calitatea legii, precum și dispozițiilor art. 124 din Legea fundamentală privind înfăptuirea justiției, dat fiind faptul că nu asigură o bună administrare a justiției, prin lipsa de corelare cu normele de drept substanțial instituite în Codul civil, care reglementează ocrotirea persoanei fizice, permanentizând o situație tranzitorie, respectiv îndeplinirea de către o autoritate administrativă a unor atribuții atribuite prin lege unei instanțe judecătorești.

30. Așadar, în prezenta cauză, Curtea reține că lipsa de intervenție a legiuitorului, în sensul instituirii normelor privind organizarea instanței de tutelă, de la data intrării în vigoare a Codului civil și până în prezent este de natură să denatureze scopul legii, respectiv acela de a acorda unei instanțe judecătorești atribuțiile exercitate până la data intrării în vigoare a Codului civil de o autoritate administrativă, respectiv autoritatea tutelară, având în vedere rolul crescut al tutorelui în administrarea bunurilor persoanei puse sub interdicție judecătorească, rol ce necesită un control efectiv din partea unei instanțe judecătorești, care beneficiază de garanțiile de imparțialitate și independență.

31. De asemenea, în condițiile în care legiuitorul a reglementat în mod expres soluționarea cu celeritate a cererilor referitoare la ocrotirea persoanei fizice, în cazul instituirii tutelei, cu consecința lipsirii de exercițiul drepturilor civile, precum și al minorității, lipsa reglementării normelor de organizare și funcționare a instanței de tutelă lipsește de eficiență scopul legiuitorului instituit prin reglementarea de drept substanțial, respectiv acela de implicare a instanței judecătorești în luarea unor decizii sau soluționarea unor probleme legate de viața persoanei

fizice, în toate cazurile în care este necesară intervenția instanței de tutelă (capacitatea de exercițiu a persoanei fizice, raporturile copiilor cu părinții în caz de divorț, filiație, autoritatea părintească, obligația de întreținere etc.).

33. De asemenea, Curtea mai reține că, în temeiul normei tranzitorii criticate, un organ administrativ, aflat în subordinea autorității publice locale, respectiv autoritatea tutelară, se pronunță asupra exercitării tutelei cu privire la bunurile interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, fără ca partea interesată să poată contesta decizia organului administrativ în fața instanței judecătorești, ceea ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție privind accesul liber la justiție. (...)”.

Apreciem că substanța reglementării propuse (atribuirea competenței în discuție către judecătorii, dar concomitent cu delegarea unei părți consistente a activității jurisdicționale, respectiv a atribuției de efectuare a cercetărilor necesare, către o autoritate administrativă - autoritatea tutelară/Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului) vine în contradicție vădită (în special) cu considerentele mai sus expuse din *Decizia CCR nr. 795/2020*, care nu par a lăsa legiuitorului o marjă de apreciere în ceea ce privește delegarea competențelor specifice în această materie⁷.

Așa fiind, în condițiile în care inițiativa legislativă propune delegarea spre îndeplinire organului administrativ a unor atribuții (și mai mult, fără a le decela pe cele pur administrative) cele statuate de instanța de contencios constituțional cu privire la soluțiile tranzitorii instituite prin *Legea nr. 71/2011* ar putea fi, în continuare, incidente și în cazul normelor propuse prin inițiativa legislativă, cu consecința că adoptarea unor soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrare dispozițiilor *Constituției României, republicată*, echivalează cu încălcarea, de către legiuitor, a obligației constituționale rezultate din art. 147 alin. (4).

⁷ Cât privește controlul efectiv asupra modului în care tutorele administrează bunurile persoanelor puse sub ocrotire, arătăm că, în principiu, obligația tutorelui de a da socoteală este una anuală, soluție care se regăsește și în alte legislații: Marea Britanie, Germania, Spania, Italia, Olanda sau Franța. Referitor la competența de verificare a acestui aspect, arătăm că soluția din NCC nu este una singulară, această atribuție revenind, și în alte legislații, instanței: Spania, Italia sau Olanda, în unele state acest control fiind realizat de mai mulți actori.

Menționăm că ar fi trebuit analizat în ce măsură întocmirea raportului scris de către organul administrativ va realiza o degrevare reală⁸ a instanțelor judecătorești competente, în condițiile în care acestea trebuie oricum să exercite un control efectiv asupra modului în care tutorele și consiliul de familie își îndeplinesc atribuțiile [art. 151 alin. (1) din *Codul civil*], ceea ce este de natură să implice și o verificare amănunțită a tuturor aspectelor care fac obiectul controlului jurisdicțional.

Astfel, s-ar asigura un tratament omogen (conform viziunii legiuitorului *Noului Cod Civil*) din perspectiva controlului jurisdicțional, atât pentru aspectele de natură personală, cât și a celor de natură patrimonială, de altfel strâns legate între ele.

3. Precizăm că textele propuse ar fi trebuit să respecte cerințele impuse de *Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, referitoare la claritatea, precizia, predictibilitatea, previzibilitatea normelor.

De exemplu, nu este clară intenția de reglementare privind consilierea prevăzută la art. 229 alin. (3⁵) din inițiativa legislativă; în măsura în care intenția de reglementare ar fi aceea de înaintare către instanța competentă a cererilor greșit îndreptate, în considerarea unei reminiscențe a legislației declarate neconstituționale, norma propusă ar trebui, în primul rând, să aibă caracter tranzitoriu și ar trebui să se refere la transmiterea, de îndată, din oficiu, a cererii greșit îndreptate către instanța judecătorească competentă.

Apreciem că era necesar să se analizeze dacă, în raport cu normele conflictuale de drept comun (art. 6 *Noul Cod Civil* și art. 24 și urm. *Noul Cod de Procedură Civilă*), ar fi trebuit introduse norme distincte pentru soluționarea conflictelor de drept intertemporal care se vor ivi la data intrării sale în vigoare.

Având în vedere că prin propunerea legislativă se modifică și unele aspecte reglementate de *Legea nr. 272/2004*, precizăm că, potrivit art. 25 alin. (4) din *Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „În cazul în care persoana cu handicap nu are rude ori persoane care să accepte tutela, instanța judecătorească va putea

⁸ O degrevare reală ar implica atribuirea competențelor în cauză unui organ nejurisdicțional, dar această abordare ar contraveni, cum am arătat, jurisprudenței recente a CCR și ar constitui și o schimbare radicală a concepției NCC fondată, la rândul său, pe imperativul protejării drepturilor și libertăților constituționale și convenționale.

numi ca tutore autoritatea administrației publice locale sau, după caz, persoana juridică privată care asigură protecția și îngrijirea persoanei cu handicap”.

Prin urmare, ar putea rezulta un eventual conflict de interese între tutore și autoritatea administrativă competentă să verifice modul în care acesta își îndeplinește obligațiile⁹.

Apreciem că dispozițiile inițiativei legislative nu au fost corelate cu cele ale *Codului administrativ* și stabilesc, atât în sarcina autorității tutelare, cât și a direcțiilor generale de asistență socială, aceleași atribuții.

În acest context, este de reamintit faptul că instituția autorității tutelare, definită în *Codul familiei*, nu se mai regăsește în actualul *Cod Civil*.

Totodată, în legătură cu utilizarea sintagmei „*interzisului judecătoresc*” în cuprinsul pct. 1 din inițiativa legislativă, apreciem că ar fi trebuit analizată din perspectiva *Deciziei CCR nr. 601/2020*¹⁰, prin care art. 164 alin. (1) din *Codul Civil* a fost declarat neconstituțional.

4. Arătăm că, având în vedere probabilul impact al declarării neconstituționalității dispozițiilor art. 229 alin. (3) din *Legea nr. 71/2011* asupra volumului de activitate al instanțelor, secțiilor sau, după caz, al completurilor specializate pentru minori și familie, cu efecte directe asupra celerității soluționării cauzelor de competența acestora, la nivelul Ministerului Justiției există o preocupare actuală de identificare a soluțiilor legislative optime pentru rezolvarea acestor aspecte, ca și în domeniul ocrotirii majorului prin punerea sub interdicție¹¹; de altfel, Consiliul Superior al Magistraturii¹² și alte autorități cu atribuții în domeniu

⁹ pentru o ipoteză similară, a se vedea și dispozițiile art. 66 alin. (3) și art. 68 alin. (5) din *Legea nr. 272/2004*

¹⁰ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (1) din *Codul civil*

¹¹ în vederea punerii de acord a legislației cu Constituția României și cu *Decizia CCR nr. 601/2020* referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (1) din *Codul civil*, a fost elaborat Proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind *Codul civil*, a Legii nr. 134/2010 privind *Codul de procedură civilă*, precum și a altor acte normative, supus dezbaterii publice prin afișarea pe site-ul Ministerului Justiției în data de 29.07.2021

¹² în legătură cu propunerea CSM privind renunțarea la soluția normativă vizând constituirea instanței de tutelă și familie, precizăm următoarele:

- reglementarea instituției instanței de tutelă și familie este parte a unui progres legislativ promovat de NCC, fiind o soluție legislativă modernă, existentă, de o perioadă mai îndelungată, și în alte legislații europene, precum Italia, Franța (a se vedea și reforma din anul 2019, care a avut în vedere, printre altele, și înlocuirea denumirii instanței de tutelă (*juge des tutelles*) începând cu ianuarie 2020), Germania, legislații care au servit, de altfel, ca surse de inspirație pentru elaborarea *Codului civil*;

- paleta competențelor instanței de tutelă și familie este extrem de largă, acoperind, e.g., aspecte care privesc desfășurarea vieții de familie, reglementate de Cartea a II-a a *Codului civil* (precum logodna, căsătoria, desfacerea acesteia, filiația, adopția, autoritatea părintească, aspecte privind obligația de întreținere), dar și cu privire la ocrotirea persoanei fizice (prin modalitățile prevăzute în Cartea I a *Codului civil*) sau luarea măsurilor de protecție specială în vederea ocrotirii copiilor aflați în dificultate prevăzute de legislația specială în materie (în conformitate cu

participă activ la dialogul pe aceste teme cu Ministerul Justiției, în care au fost semnalate unele dintre aspectele amintite mai sus.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

~~Florin Vasile~~ **CIȚU**
PRIM-MINISTRU

Domnului Președinte al Camerei Deputaților

art. 265 NCC: „Toate măsurile date prin prezenta carte în competența instanței judecătorești, toate litigiile privind aplicarea dispozițiilor prezentei cărți, precum și măsurile de ocrotire a copilului prevăzute în legi speciale sunt de competența instanței de tutelă. Dispozițiile art. 107 sunt aplicabile în mod corespunzător.”; potrivit art. 107 NCC: „(1) Procedurile prevăzute de prezentul cod privind ocrotirea persoanei fizice sunt de competența instanței de tutelă și de familie stabilite potrivit legii, denumită în continuare instanța de tutelă. (2) în toate cazurile, instanța de tutelă soluționează de îndată aceste cereri”.]

- având în vedere specificul sensibil al cauzelor pe care instanța de tutelă și familie le soluționează, desfășurarea activității acesteia implică, între altele, două aspecte esențiale: specializarea judecătorilor în materiile date în competența acesteia și celeritatea cu care vor fi soluționate astfel de cauze - ceea ce face ca acest organ jurisdicțional specializat să fie, fără putere de tăgadă, un câștig pentru justițiabil și, în general, pentru activitatea de înfăptuire a justiției;

- așa fiind, apreciem prima facie că efectuarea unei intervenții legislative de ablație asupra instanței de tutelă și familie în sensul propus de Consiliul Superior al Magistraturii - reprezintă o chestiune ce trebuie analizată cu maximă prudență, efectele unui astfel de demers fiind de natură a afecta viziunea de ansamblu a legiuitorului NCC cu privire la reglementarea unor aspecte fundamentale ale dreptului civil;

· necesitatea conservării instituției instanței de tutelă și familie este de actualitate și în contextul Deciziei nr. 601/2020 și a demersului legislativ antereferit.